

En kväll i mitten av april med fullmåne, någon grad kallt och helt vindstilla, en sån kväll är inte gärna innesittarkväll. Månen ser så hemlighetsfull ut, verkar vilja dölja någonting alldeles extra. Det skulle också visa sig vara fallet denna kväll, den 17 april, en ugglekväll som jag aldrig kommer att glömma.

Torbjörn Jansson och jag lämnar stadslivet i Fagersta vid 7-tiden och snart är vi framme vid lustplatsen. Här kastar två tofsvipor fram över ängarna och inne från storskogens dunkel ljuder koltrastsången.

Vid Präfors hör vi de första ugglorna. Det är tre pärlugglor som håller konsert i dess omgivning och en kattuggla ropar helt nära vägen där vi står.

Snart börjar det blåsa och himlen blir mer och mer mulen. Det har blivit varmgradar. Så fort det kan ändra sig, den hemlighetsfulla och romantiska månen är nu knappt synlig.

Vi fortsätter bilfärden på småvägarna i den mörka bergslagsskogen, och vid 21.30-tiden parkerar vi intill en skogshuggarkoja.

Till vår stora glädje har det åter blivit helt vindstilla, men Gubben måne förmår bara att svagt tränga igenom den tjocka molnriddån. Snart är vi framme vid en lada där ett envist takdropp stör tystnaden. Vi hör också vingspelet från några sträckande knippor.

Efter ännu ett stycke stannar vi, lyssnar och lyssnar, och efter en lång stund bryts tystnaden av en envist ropande pärluggla. Han får snart svar, men inte av en ny pärluggla, i stället får vi höra ett dovt "vo-ho" på långt håll. Det kommer sakta närmare och närmare och efter ytterligare några sekunder hör vi från motsatt håll ett oerhört kraftigt skällande läte. Inte helt olikt ett hundskall.

Helspända avlyssnar vi slaguggleparets underbara kvällskonsert i den annars helt tysta storskogen. Det skällande lätet är honans och det låter verkligen respekt-

ingivande. Visste man inte vilka åstadkom dessa ljud la man säkert benen på ryggen och sprang hem, om man nu ens förmådde att röra på benen.

Vi hör båda mycket tydligt och ropen verkar nu komma från samma håll, från samma träd. Avståndet mellan oss och ugglorna är högst 30 - 40 meter.

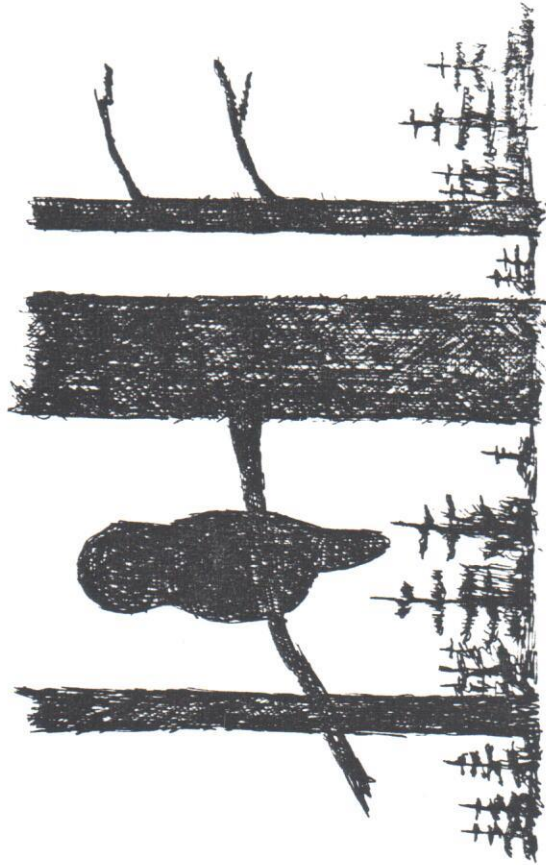
Honans läte upprepas plötsligt snabbare och verkar väldigt intensivt och snart hör vi bara en hög snabbt drillande sång. Det är lätet vid själva parningen.

Torbjörn minns det från Jan Lindblads inspelning av slagugglan. Drillen hörs ungefär i fem sekunder, så följer några rop från hanen och några "gläfsande" ljud från honan. Vi står som förstenade, allting blir så fantastiskt tyst.

Snart hör vi att pärlugglan fortfarande ropar och några gräsänder bräker från den mörka kvällshimlen. En ljuvlig värväll är till ända.

Det var slagugglornas kväll och det var också första gången jag hörde slagugglan och kanske första gången jag känt en sådan underbar stämning.

T.S.

BUK/Å 1970

88293